

Életadó halál - Gondolatok nagyböjt 5. (fekete) vasárnapjára

**Sebestyén Péter atya gondolatai nagyböjt 5. vasárnapjára.
Az evangélium ide kattintva olvasható.**

Szerző: Sebestyén Péter (2021-03-20)

1 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/eletado-halal-gondolatok-nagybojt-5-fekete-vasarnapjara/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-11 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

1. Új szövetséget kötök Izrael házával... (Jer 31,31-34)

A próféta Izrael helyreállításáról, a messiási időről jövendöl, amely abban is különbözik a régitől, hogy Isten az emberek szívébe írja törvényét. Ezt a szívünkbe írt szövetséget nekünk sem szabadna soha megszegnünk. Keresztségünk óta, kegyelme révén bennünk is ez az új szövetség munkálkodik. Eszerint élni - ez a krisztushívő küldetése.

2. Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint... (Zsid 5,7-9)

A Zsidókhöz írt levél szerzője valószínűleg Szent Pál tanítványi köréből került ki. Írásának fő témája Krisztus örök papsága. Melkizedekről a Teremtés könyvében találunk utalást. Nem tudunk semmit származásáról, életkoráról, haláláról. Még Ábrahám is elismeri papi méltóságának fölényét. Ez a titokzatosság és időtlenség teszi Krisztus előképévé.

Szerző: Sebestyén Péter (2021-03-20)

2 / 5 oldal | © Katolikus.ma

3. Uram, látni szeretnénk Jézust... (Jn 12,20-33)

Ahogy egyre beljebb kerülünk a nagybőjtbe, úgy feszegetjük egyre behatóbban élet és halál misztériumait. Elmélkedésünket János evangéliumának 12. fejezetével folytatjuk, ahol az Üdvözítő a betániai vacsora után megrázó mélységű vallomást tesz tanítványainak: *elérkezett az óra... ha a búzaszem nem hull a földre és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz...* Mit kezdünk ezzel a kijelentéssel? A megváltás szédületes titkáról csak dadogni képes az emberi elme.

A természeti vallásokban ugyan ismerős a halál és az élet ellentmondásos kölcsönhatása, egymást feltételező vagy épp kioltó viszonya, mégsem tudunk napirendre térni fölötte. Már Arisztotelész így fogalmazott: az egyiknek a halála a másiknak a születése... Nem örök körforgásról van itt szó - mint ahogyan sokan a húsvétot is szeretnék egyfajta termékenységű ünnepé silányítani -, hanem Jézus Krisztus megváltói haláláról, és annak egyetemes jellegéről. Az ő halála odaadott, áldozattá lett halál. Ez ellen az értelmezés ellen még az Ószövetség is hevesen tiltakozott. Azonban a János-evangélium - a többiekhez viszonyítva sokkal érettebben és egyértelműbben - nyilvánvalóvá teszi, hogy Jézus tudta, mi vár rá.

Nagybőjt 5. vasárnapján, a szenvedés vasárnapján egyházunk ezt az önmarcangoló, tépelődő jézusi lelkiállapotot tárja elénk János evangéliumából.

Szerző: Sebestyén Péter (2021-03-20)

3 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Hogy hitünk húsvéti titkát már a húsvéti események leírása előtt fellebbentse, az evangélista vadonatúj szemléletet hoz a szenvedéstörténetbe, és ezt igazából Urunk vívódásán keresztül érthetjük meg. Jézus nem kénytelen meghalni, kereszthalálát tudatosan, önként, önfeláldozó lelkülettel vállalta. Nem elmenekült az Atya akarata elől, hanem azonosult vele. Még megrendültsége is erről tanúskodik: *Mit is mondjak. Atyám, szabadíts meg ettől az órától? Hiszen éppen ezért az óráért jöttem!...*

Minden porcikánk fél a haláltól. Pláne az önfeláldozástól. Nehezünkre esik vele farkasszemet nézni, és még inkább elejébe menni. Fogva tartanak tárgyak, dolgok, életkor, ragaszkodásaink, egyszerűen kitoljuk a halállal foglalkozás idejét későbbre. Annyira belénk ivódik a földi élet „kézzel fogható” tapasztalata, hogy azt nem akarjuk feladni a látatlanért. Miközben mégis folyton meghalunk egy kicsit: a gyermekkornak, az emlékeknek, a múltnak, a szabad vagy kényszerű választásaink eredményeképpen sokféle más lehetőségnek, élménynek. A házastársak egymás szeretetért, szülők a gyermekekért. A lélekgyógyászok erre azt mondanák: az elengedés művészete...

Jézus megváltói halálával megtörte a halál, a sötétség, a sátán uralmát. Kihúzta a méregfogát. A paradicsomi átok megszűnt. Az Atya megdicsőült: *Most vettetik ki a világ fejedelme...*

Szerző: Sebestyén Péter (2021-03-20)

4 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Ehhez kellett a búzaszem áldozata. Jézus nem volt naiv, nem tévedett. Bűneinkért elégtételt adó, helyettesítő halála titkát Szent Pál így világítja meg: *Ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt...* (2Kor 5, 14), hogy ne magunknak éljünk, hanem másokért, az ő dicsőségére.

A búzaszem halálát mi sem spórolhatjuk ki életünkéből. Mernünk kell szeretetből áldozattá válni már itt és most. Apránként, egyre inkább meghalni, hogy ebből a halálból élet fakadjon. Szenvedéseink és tudatosan vállalt halálunk sem véletlen, nem a sors nagykönyvében volt megírva, hanem a búzaszem sorsa, mely az Üdvözítő kereszthalálában lett éltető halál, hogy megszülessék az örök élet.

Szerző: Sebestyén Péter (2021-03-20)

5 / 5 oldal | © Katolikus.ma